

NØVN

15. juni verður Finn Gudmundsson 70

Eg veit ein góðan seyðamann, og tað er Finn Gudmundsson. Finnur er eitt natúrmenniskja. Hann er eitt við umhvørvið í Klemmuni. Her er hansara gongd sum røktingarmaður og álitismaður. Trúfastur er hann sum trøllið. Ja, fert tú t. d. snimma á morgni ein sunnumorgun í lembing ella bara so hissini ein túr Norður í Líð, so mætir tú einum kimiligum og røskum manni, Finni, sum í hesum aldingarði við síni inniligu sál røktar hagan úr fjørुकlettei upp í tær hægstu røkurnar, evnað til úr Guðs hond, brýnt av vindi og veðri í milliónir av árum. Ja, tað er altíð ein gudagivin løta at vera á fjalli í Klemmuni saman við Finni og fjallskipanini. Hesir menn, eins og allir fjallmenn í bygdini og Føroya landi, hava sett síni fingramerki í stein og tinnu síðani landnámið og fara um sína ódn stillisliga, men eisini við onkrum rópi av og á. Atferðin hjá hesum monnum og skavi av fjallstavum er ritað í Borgina, Eysturskarð, Gjókluft, Ennigarð og bæði í Heimarugjógv og Norðarugjógv. Slíkar poetiskar framstillingar finnur tú kring alt landið, men tá ið Finnur við hundinum Leiku ta einu lötuna er niðri við sjóvarmálan og næstu løtu uppi undir Svarthamarsrók, ja, so standa vit aðrir, ið ikki hava hesa styrkina í okkara knæsbotum og undrast. Undrast tað skalt tú, men Finnur Gudmundsson strýkur av stað sum ein hvirla oman og niðan, og verður hann ikki tikin, - sjálvt hetta er eitt undur.

Um at realisera seg sjálvan

Ja, á einum sinni vit vóru á fjalli í skurð, so var skeið í Havnini um at realisera seg sjálvan. Hetta umrøddu vit, aðrenn vit tóku okkum niðanfrá, at taka í egnan barm og verða realistiskur í eini fjallgongu. Eg havi havt tann heiður, saman við Hálvdani Mohr, fyrrv. lærara og samstarvsfelaga, at fara niðanfrá saman við honum, upp ígjøgnum Gjóstyggj og upp í Tungu, har ein viðtøkugarður er og skal ansast eftir, at seyðurin ikki ferð um hetta hegnið, men verður bendur heimeftir aftur. Mangan er eitt fylgi komið turnandi norðureftir undir Svarthamarsrók, og vit hava staðið við endan av hesum

garði og hildið fast um okkara ódn.

Henda dag, meðan skeiðið var í Havnini um at verða realistiskur og realisera seg sjálvan, stóðu vit báðir Hálvdan her við henda garð. Nú fylgið kemur norðuryvir, letur í Hálvdani: "Frits, realisera nú teg sjálvan, tú nú!"

Her stóðu vit negldir fastir í ein veruleika, sum ikki var ein uppruni á einum skeiði í Havnini, men ein siðvenja frá farnum dögum í øldir. Finnur Gudmundsson er realistur, hann er longu komin úr fjørुकlettei við sínum fylgisneyta, Leiku, og er nú ovast uppi á Rustini oman fyri Eysturskarð. Hann røpar, at nú kemur fylgið norðuryvir. Sleppur tað, so er eingin bót, so fer tað longri norðureftir, sum vargur við vaðhornunum millum lagkleyvar og drunn líkt urguspælara, ið treður urguna ein høgtiðsdag í kirkjunu.

Fjallaprædika

Tað ereinávísir hátíðardámur yvir røktingarmanni og fjallmonnum, tá ið vit standa ovast uppi í hesum stóra katedrali, sum umboðar alt

undan skaparans listakendu hond. Alt er eitt ævinleikaboð av magn og anda, sum livir í hvørji spjórr, hjálpirót, kleyv, tinnu, hvørjum strá, lyngi og hvørjari steinsettu rók. Her er røktingarmaðurin hvørki hábundin ella í hafti, men livir sítt sæla lív í einum altarkringi skaptur av tí almáttuga, ið letur vínið á bikarið og gevur breyðið á tungu til fjallskipanina væl hjálptur av røktingarmanninum. Eins og ein deknur stendur Finnur á hamarsenda, kórsgáttini, og lesur Fjallaprædikuna fyri seyði og fjallmonnum. Borgin ovast uppi er altarið og altartalvan. Nærri einum ediligum røktingarmanni kanst tú ikki koma, har morreyða troyggjan og blái jakkin serliga festir seg við bláu kápuna hjá Mariu Moy. Jørðgrøni liturin, grái steinamosin, skarðlendi, ljósu skýggini og blágráa himmalhválvið flytur okkum sum eina forsjón til eina lívrunna verð, sum ikki er av hesum heimi. Hetta vita vit, men einki verður sagt um hetta, tí tað livir í natúrini, í okkum og í seyðinum.

Endi

Finnur er sonur Eivind Gudmundsson og Signhild Gudmundsson, gentunavn Finnson. Omma Finn í móðurlegg, Elisabeth Maria Johannesen, var dóttir Ole Johannesen f. 1869 og Súsannu Malenu Haldansen f. 1868. Óli var ættaður av Sýnini í Oyndarfirði, og Súsanna Malena var ættað úr Lamba. So Finnur hevur røtur bæði í Oyndarfirði og í Lamba eins og greinsskrivarin.

Nú eru runnin sjeyti ár á ti jarðiska hagapartinum, har hann er føddur í Lamba og uppvaksin á Glyvrum og í Lamba. Giftur við Jonu, skyldkonuni úr Fuglafirði – dóttir Alvildu og Poul Christiansen. Faðir og Alvilda vóru systkinabørn. Børnini eru Eyð, Pól og Signhild, og eiga tey seks ommu- og abbaðbørn. Finnur er uppkallaður, so tey eiga ein lítlan, fittan røktingarmann í Havnini.

Hjartaliga til lukku við teimum sjeyti árunum og takk fyri manga góða løtu í Líðini.

Frits

Hjartaliga takka vit øllum, sum á ymiskan hátt sýndu samkenslu og hjálp, tá góði beiggi okkara

Poul Jørgin Hansen
úr Havn

bráðliga andaðist 26. mai 2013, 62 ára gamal.

Vit takka Hera Joensen, presti, fyri góð orð í kapellinum og kirkjuni. Takk fái tit sangarar og kirkjutænarar.

Somuleiðis takka vit starvsfólkunum á Dugna so hjartaliga fyri tíðina, hann arbeiddi hjá tykkum og fyri, at tit so virðiliga tóku tykkum av ervinum. Takk øll tit, sum fylgdu honum hansara seinastu ferð her á foldum.

Familjunnar vegna
Eyðfinn, Karin og Ragnar við familjum

Vit takka hjartaliga øllum, sum á ymiskan hátt sýndu samkenslu og hjálpssemi, tá okkara kæri pápi, verpápi, abbi og langabbi

Jógvan Róin

bráðliga andaðist 9. mai 2013 og fór til gravar 14. mai

Vit vilja takka Bjarna Bæk, presti, fyri hjálp, stuðul og troystarrík orð. Tøkk til øll tykkum, sum sendu blómur, kransar og heilsanir, og tøkk til tykkum øll, sum vóru við til jarðarferðina.

Kærar heilsanir
Björg, Ása, Frans, Ruth, Andras við familjum